

ΠΡΩΤΗ ΜΙΚΡΗ ΑΔΙΚΙΑ

Ἀπὸ γυναικὸς ἀρχὴ ἁμαρτίας, καὶ δι' αὐτὴν
ἀποθνήσκουσιν πάντες. / Μὴ δῶς ὕδατι διέξοδον
μὴδὲ γυναικὶ πονηρᾷ ἐξουσίαν.

Παλαιά Διαθήκη, Σοφία Σειράχ ΚΕ' 24, 25

[1]

Ο άντρας ήταν καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού, ήρεμος κι αδιάφορος. Απλώς περίμενε υπομονετικά να πεθάνει η γυναίκα.

Η σκηνή δεν του προκαλούσε καμιά ιδιαίτερη ευχαρίστηση, ούτε δυσφορία. Ήταν κάτι που έπρεπε να γίνει. Αυτό ήταν όλο.

Ο χώρος φαινόταν λιτός. Ήταν τακτοποιημένος και είχε μόνο τα απαραίτητα, σαν τις φωτογραφίες των σπιτιών στα περιοδικά διακόσμησης. Ένα ενοικιαζόμενο δωμάτιο ήταν στο κάτω κάτω, λίγο καλύτερο από δωμάτιο ξενοδοχείου.

Αυτή η παντελής έλλειψη προσωπικής ζωής στο περιβάλλον απέκλειε οποιοδήποτε συναίσθημα και έκανε ακόμα πιο έντονη την ψυχρότητα της σκηνής. Έτσι, το σώμα της δύστυχης γυναίκας συγκέντρωνε πάνω του όλη την τραγική διάσταση του θανάτου. Η φρίκη γινόταν ακόμα πιο εμφανής, σαν λεκές από χρώμα πάνω σε ασπρόμαυρη φωτογραφία.

Όταν βεβαιώθηκε ότι η γυναίκα πέθανε, έβγαλε από την τσέπη του σακακιού του μια μικρή φωτογραφική μηχανή, σηκώθηκε και τράβηξε μερικές φωτογραφίες.

Ενώ τοποθετούσε το σώμα της στη στάση που έπρεπε να έχει, έσκισε ένα κομματάκι ύφασμα από την εσωτερική μεριά του σλιπ της και το έχωσε στην τσέπη του παντελονιού του. Έπειτα πήρε ένα πλαστικό μπουκαλάκι από το κομοδίνο κι έχυσε το περιεχόμενό του στο πρόσωπο και στα χέρια της κοπέλας. Το αριστερό της μπράτσο έκανε μια σύσπαση. Για μια στιγμή έμεινε άκαμπο. Μετά, έπειτα από δυο-τρία τρεμουλιάσματα, όλο και πιο ελαφρά, ησύχασε.

Ενώ στον αέρα διαχεόταν η μυρωδιά της καμένης σάρκας, ο άντρας μάζεψε σε μια πλαστική σακούλα τα ρούχα, τα παπούτσια και την τσάντα της γυναίκας και γύρισε στην κουζίνα χωρίς καν να στραφεί να κοιτάξει.

Φόρεσε το παλτό που είχε αφήσει στον καναπέ και σήκωσε τον γιακά. Άνοιξε την ένταση του ραδιοφώνου στο τέρμα, βγήκε απ' το διαμέρισμα και κλείδωσε δύο φορές την πόρτα πίσω του.

Έξω έβρεχε. Ο αέρας λύγιζε τις κορυφές των κυπαρισσιών δεξιά κι αριστερά στον δρόμο, και η βροχή χτυπούσε πάνω στα τζάμια των σπιτιών.

Σε κάθε φύσημα του ανέμου, ένα καμπανάκι κρεμασμένο στην είσοδο χτυπούσε σε λυπητερό τόνο.

Πλησίασε μια γλάστρα με γεράνια, την ανασήκωσε κι έβαλε από κάτω το κλειδί.

Πριν φύγει έφτυσε στο χώμα με αηδία. Σαν να ήθελε να απαλλαγεί από την ψυχή που είχε μόλις μασουλήσει.

Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι, που το τρυπούσαν πού και πού οι προβολείς των λιγοστών αυτοκινήτων που

περνούσαν. Μέχρι που εξαφανίστηκε εντελώς, τον κατάπιε η νύχτα και το νερό που έπεφτε καταρρακτωδώς από ψηλά.

[2]

Ο θάνατος επήλθε πριν από λίγες ώρες, αλλά η δυσωδία του είχε ήδη διαποτίσει το μικρό διαμέρισμα. Μια μυρωδιά λεπτή, καυστική, που οφειλόταν στην αμμωνία των ούρων και στην απελευθέρωση των υπόλοιπων οργανικών υγρών στη διάρκεια του ψυχορραγήματος. Μια μυρωδιά που, έτσι κι έρθεις σε επαφή μαζί της, δεν ξεκολλάει ποτέ από πάνω σου.

Στην αρχή, όταν γυρίζεις στο σπίτι, ξεγελάς τον εαυτό σου ότι θα μπορέσεις να τη διώξεις με μια καλή μπουγάδα κι ένα ωραίο ντους. Μα δεν είναι έτσι. Είναι μια μυρωδιά που μπαίνει μέσα στα ρουθούνια σου, ανεβαίνει στο κεφάλι σου και μένει εκεί. Δεν γίνεται τίποτα με το πλύσιμο, μόνη της πρέπει να φύγει, τη σωστή στιγμή. Πρέπει να ξεχαστεί.

Είναι η μυρωδιά του φρέσκου θανάτου που ακόμα αιωρείται στην ατμόσφαιρα. Δεν έχει καμία σχέση με τη μυρωδιά ενός πτώματος σε αποσύνθεση, τη μυρωδιά από το κουφάρι ενός ψόφιου ζώου, ενός σκύλου για παράδειγμα, που είναι αηδιαστική, έντονη, μα δεν κολλάει πάνω σου.

Ένας καλός, έμπειρος αστυνομικός καταλαβαίνει αμέσως τη διαφορά. Διαισθάνεται τον χρόνο θανάτου πριν ακόμα βρεθεί μπροστά στο θύμα.